

עלון קיבוץ העוגן מס' 50 | יוני 2016 | אייר-סיוון תשע"ו

ביכורי התינוקות שלנו

אמאעלה בכיוון השעון

אולגין 2016, קינא בוצר, יאיר לוי, נתאל אליהו, רואי ארנון, גלי נה, גלי משיי, אולי רובין

שלום לכולכם,

חג השבועות ממש עוד רגע איתנו במלוא תפארתו, והעיתון שלנו עמוס וגדוש במיטב הביכורים בהם נתברך קיבוצנו.

על רקע התהפוכות והחדשות הקשות מכיוון המגרש הפוליטי, הזיגזגים הבלתי נגמרים, ההקצנה והשבירה ימינה, השחיתות והחקירות שלא נראה כי בא קיצן, אנחנו עם סלינו על כתפינו, ראשינו הדורים, ומכל פינות הקיבוץ, הבאנו לכם המוון סיפורים! נקבל סיור מודרך על אירלנד ונופיה הקסומים, ניזכר איך חגנו מזמן מזמן את שבועות בקיבוצנו, ניחשף לזו, שאוטוטו אחזת בתואר הנחשק דוקטור, ועזרת להביא לעולם את תינוקות הקיבוץ, ונגלה מי היא...

יש לנו לזניה שבאה ממש מהלב ובמיוחד לחג השבועות, סוף סוף נכיר את כל החיילים שלנו... פרויקט קסום שעושה המרכזן, ועוד המון הפתעות בסלסלת הביכורים שלנו. ובמסגרת תחקיר מעמיק שערכנו, גילינו לשמחתנו, שבקיבוצנו מתגוררות בשקט בשקט, מספר קטן של משפחות שהגיעו להישג המכובד של 4 דורות! גם הן מחכות לכם פה בגיליון..

והגיע הזמן לאמר ברוכות המצטרפות, **לשני נאור (אגם) ואורית ברנע**, שהצטרפו לצוות המוכשר והנפלא של כותבי וכותבות ביתנו, ובגיליון זה, תוכלו ליהנות מפרי יצירתן.

פרויקט "**ביתנו לבנינו**": ואם בחג עסקינן, אז באופן חגיגי, ולאור הביקוש הרב של עוזבי הקיבוץ בארץ ומעבר לים, והפניות הרבות שמצטברות על שולחננו, נשמח לאסוף בצורה מסודרת את כל המיילים של האנשים המעוניינים שנשלח להם עותק דיגיטאלי של "ביתנו".

אנא פנו אלינו רק דרך מייל ביתנו המפורסם כאן למטה, ולא בדרך אחרת.

קריאה מהנה לכם וחג ביכורים שמח.

רוית ומרב

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורוית ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וייג

זיכרונות מחג הביכורים

גדי גדיש ומרגה דה בריין

בשנים האחרונות, מתכונת החג השתנתה מאוד לעומת שנות ילדותינו. השינוי שעבר על הקיבוץ ועל החקלאות, בא לביטוי באופי החג היום.

אנחנו חוזרים לשנים הראשונות של הקיבוץ, כאשר עוד הייתה חקלאות במיטבה, והענפים החקלאיים היו גאים בתוצרתם. ההכנות לחג החלו כבר מספר ימים לפני החג. החגיגה הגדולה נערכה בדרך כלל על הדשא הגדול. כל ענף הכין עגלה או תצוגה מביכוריו, והתצוגות היו תמיד מאוד מושקעות ומקוריות.

בתהלוכה השתתפו כל ענפי הקיבוץ: הרפת, המ' לונים, המטעים, הפלחה, הנוי, המפעל וכמובן גולת הכותרת, משק הילדים. התכנית על הבמה הייתה עשירה ומגוונת בריקודים, הקראות, שירה וכו'.

כל ילדי הקיבוץ הביאו סלים מלאים ירקות ופירות ואני, (גדי), שאלתי את עצמי, מי אוכל אחר כך את כל הביכורים האלה?...

בתור ילד, הרשימה אותי שירת הטרקטורים שהובילה את העגלות השונות. רעש המנועים היה לי מוזיקה ערבה לאוזן. הנה רשימת הטרקטורים הנכבדים: אוליבר 88, אליס צ'רמלס, פרמל bmd, פרמל 4-d, 9-d, w9.

יותר מאוחר הצטרפו הפרגוזונים והג'ונדירים המופלאים. את השיירה חתמה המשאית אינטר, של העוגנפלסט.

זכור לי, (גדי), כי באחת השנים, ערכו את החג בדשא בין הבתים של הנוער, והכריזו על תחרות נסיעה ברוורס עם טרקטור רתום לעגלה עם 4 גלגלים בין חבילות חציר. המש' תתפיים התבקשו למלא את המשימה, עד שהגיע יהושע נהר רכוב על ה bmd, ובקלות מדהימה עשה את המסלול ברוורס מושלם!

אירוע נוסף, שארע דווקא לאחרונה, בו התרגשתי לראות את ישראל, עילאי ויונתן פוקס, נוסעים ביחד על הפרמל הצרפתי הישן, שהחזירו לו את נעוריו לזמן קצר. ונסיים בקטע קצר מתוך ספרו של יורם טהרלב, "מחברת יגור": אני יושב על חבילה של שחת ועל ראשי זר של שושנים שלוש

ודוקר לי בתחת
ודוקר לי בראש

**חג שמח ושימלאו אסמינו בר
ובתינו יהמו מתינוקות
מרגדי**

גדי גדיש | gadish@haogen.org.il
מרגה דה בריין | marga.db46@gmail.com

פתחו את השער פתחו רחב עבור תעבור פה שרשרת 4 דורות מזהב

חיה בן דוד

קרן שקד פוקס

תמיד תענוג לי לשוחח עם חיה, אישה מרשימה לכל הדעות, והפעם זכיתי לשמוע ממנה קצת על סיפור חייה המעניין כל כך. אני מקווה שאצליח להביא פה תמונה כמה שיותר מלאה.

חיה - אנה - נולדה בשנת 1928 בקושיצה אשר במזרח סלובקיה למשפחת בלש, משפחה חמה ואוהבת. הצעירה מבין שלושה אחים (הייתה לה אחות מנישואיה הראשונים של אמה ואח מנישואיו הראשונים של אביה). המשפחה הייתה משפחה ברגנית ואמידה. בבית היו

הורעו, חיה עזבה את הוריה ועברה לגור בכפר עם אישה שעבדה עם אביה. אישה זו ומשפחתה לא דרשו תשלום. חיה נשארה עם המשפחה עד תום המלחמה. הוריה של חיה הופרדו והוחבאו במקומות מסתור. באפריל 1945 שוחררה ברטיסלבה, וחיה התאחדה עם הוריה. היא חזרה ללימודים, ולמדה 12 שעות ביום, 7 ימים בשבוע, כדי להשלים פערים. סיימה תיכון בסוף שנת 1946 ואז למדה באוניברסיטה הטכנית הנדסת כימיה עד 1949. במקביל למדה אנגלית ב-British Institute המקומי.

באוגוסט 1949 פגשה חיה את **משה בן דוד**, ממיסדי קיבוץ העוגן, אשר נתן הרצאה במוסד יהודי בעיר. הם נפגשו מספר פעמים נוספות, אולם אז משה נאלץ לנסוע. כחודשיים לאחר מכן שבו ונפגשו השניים באירוע חברתי אליו הזמנה על ידי ידידה. משה ליווה את חיה הביתה והחל לחזור אחריה. האהבה ניצתה. כשבילו מספר ימים בפראג כאורחים של רפי **בנשלום**, שהיה באותה עת הקונסול בשגרירות ישראל, הסתבר כי השלטונות "שמו עין" על משה וכי הוא בסכנת מעצר עקב פעילויותיו בארגון העלייה לישראל. משה נאלץ לעזוב בבהילות לוינה, וחיה חזרה לברטיסלבה כדי להתארגן ולשוב ולהתאחד עם משה. ההחלטה לעזוב את ההורים ואת הלימודים הגבוהים חודשים ספורים לפני סיום התואר לא הייתה קלה, אך האהבה הכריעה.

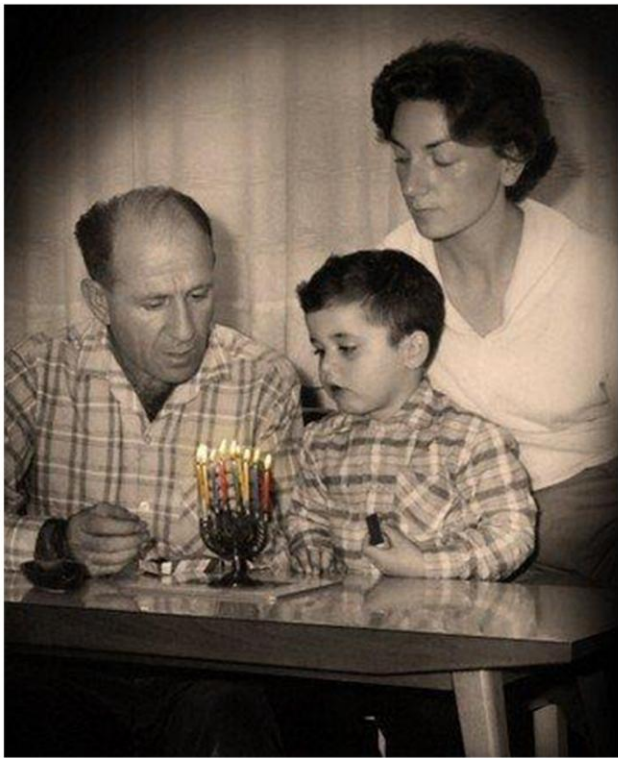
כחודש לאחר מכן הגיעה חיה לוינה עם פספורט מזויף שאירגן לה משה. בשל תפקידו בארץ לא יכול היה משה להמתין עד שיעודכנו ניירותיה של חיה ותסודר טעות שנעשתה בווינה שהונפקה לה, והוא חזר לישראל. לאחר שלושה שבועות בווינה הגיעה חיה לרומא, משם הייתה מיועדת להפליג לישראל באונייה. ואולם בשל בעיה בניירותיה, השלטונות בשדה התעופה ברומא חקרו אותה לילה שלם, ולא נתנו לה להיכנס לאיטליה. הוצבו בפניה שתי אפשרויות: לטוס לתל אביב או לטוס לפראג. לחיה לא היה כסף לטיסה. מנהל חברת התעופה הסקנדינבית אשר הטיסה את חיה מוינה לרומא, ריחם על חיה ואף חש חובה לעזור לה, והוא העלה אותה על טיסה לישראל. כשהגיעה חיה לשדה התעופה בישראל, במרץ 1950, היא הכריזה על עצמה כעולה ואמרה כי יש לה מכרים בקיבוץ העוגן. הרשויות רצו לשלוח אותה לבית עולים. במקרה נכח במקום ע"י תונאי של עיתון מעריב. העיתונאי הזמין אותה לביתו שבתל אביב, שם טיפלו בה הוא ורעייתו. למחרת עלתה חיה על אוטובוס לקיבוץ העוגן. משה לא היה בקיבוץ באותו יום, אלא

מטפלת ועובדת משק בית, והמשפחה נהגה לנסוע לחופ"ש שות בהרים. לאב הייתה חנות רהיטים אותה איבד בעקבות המשבר הכלכלי העולמי של שנת 1929. הם עברו לברטיסלבה, שם השתלב האב במפעל רהיטים ועד מהרה קודם לתפקיד מנהל השיווק.

חיה הלכה לבית ספר יהודי עד כיתה ג', ואח"כ לבית ספר צרפתי. כשהייתה בסוף כיתה ה' פרצה מלחמת העולם השנייה, ובית הספר נסגר. החלו הגבלות קשות על היהודים, וכניסתם לבתי הספר הסלובקיים נאסרה. שתי מורות מבית הספר הצרפתי שהיו נשואות למקומיים ונשארו בעיר, "אימצו" אותה ונתנו לה שיעורים בסתר. פעמיים בשבוע למדה אצל אחת, ופעמיים אצל השנייה. בזכות זה גם שימרה חיה את שליטתה בצרפתית.

דירתה היפה והמרווחת של המשפחה הוחרמה, והמשפחה עברה לגור בפרברים בדירת חדר. במרץ 1942 החל גירוש היהודים מסלובקיה. תחילה גורשו רווקים מעל גיל 16. בשלב השני כבר גורשו משפחות שלמות. מעסיקו של אביה של חיה סידר לאביה תעודה לפיה "יהודי זה נדרש לכלכלת סלובקיה", בתקווה שהדבר ימנע את גירוש המשפחה. ואולם ביוני 1942, בחצות הליל, דפקו על דלת הבית נציגי הרשויות, ונתנו לחיה והוריה כחצי שעה להתארגן ולארז לפני שלקחו אותם לבניין העירייה במרכז ברטיסלבה, שם קובצו יהודים לפני גירוש למחנות ריכוז. אחותה של חיה כבר עלתה באותה עת בעליית נוער לארץ ישראל, אחיה צורף לצבא הסלובקי ככוח עובד. כששמע המעביד של האב כי המשפחה מיועדת לגירוש, שילם כסף לרשויות וחיה והוריה שוחררו. מסתבר, כי יום למחרת יצא הטרנספורט לאושוויץ... חיה והוריה ניצלו ברגע האחרון. המשפחה חזרה לביתה שבפרברים, והאב חזר לעבוד. ההגבלות על היהודים היו קשות, אך בני המשפחה חשו ברי מזל להישאר בחיים.

ביוני 1944 האמריקנים הפציצו את ברטיסלבה. כשהתנאים

חיה מבלה שעות רבות במחשב, הולכת להרצאות ולעיתים משתתפת בפעילויות של המרכז הקהילתי של מועצת עמק חפר. היא נוהגת להיפגש עם ידידיה וידידותיה בקיבוץ, ועד לאחרונה נפגשה בסופי שבוע גם עם חברים קרובים מתקופת הלימודים בסלובקיה. היא מרוצה מהפרטת הקיבוץ, מהלך שמאפשר לה עצמאות, אך היא סבורה שהדור הוותיק נכשל חלקית בעברת השרביט הלאה. היא מאחלת לדור הצעיר בקיבוץ שיידע ליצור קהילה שחיה בערבות הדדית מחייבת, וחיי חברה ותרבות מפותחים כפי שהיו פה בעבר.

קרן שקד פוקס | karenely@012.net.il

שהה בתל אביב לרגל עסקים. בעודו מעיין בעיתון מעריב, קרא כתבה על הצעירה שהעפילה מצ'וסלובקיה ונרשמה להתיישבות בקיבוץ העוגן... וידע במי מדובר.

משה ומשפחתו עטפו את חיה באהבה. מוטיו, אחיו של משה, דיבר עברית יפה והתנדב ללמד את חיה את השפה. בסתיו של אותה שנה כבר ידעה חיה לדבר עברית. בשנתה הראשונה בקיבוץ שטפה חיה כלים במטבח. אח"כ הועברה, לבקשתה, לעבוד בגן הירק. מאחר והייתה זו עבודה עונתית, עבדה בין לבין בעבודות שונות במשק. בשנת 1953 נכנסה לעבודה במפעל, לאחר שדן צימרמן ביקש כי תצטרף אליו להקמת מעבדת הפיתוח במפעל (המו"פ). הם אספו מידע, רצפטים, רכשו ציוד, התמחו בחומרי גלם שונים, ועבדו יחדיו במשך 20 שנה. בשנות עבודתם המשיך תפת במעבדה, נטלו חיה ודן חלק במהלכים מרתקים, ביניהם ייצור יריעות פלסטיק לחקלאות וריצוף הכור בדימוז נה ביריעות PVC. בשנת 1973 עזב דן, וחיה המשיכה במעבדה עד שנת 1993. בתקופה זו היא עבדה רבות מול מפעלים ומעבדות שונות בעולם. היא גם הייתה שותפה בוועדות מקצועיות שונות (בטכניון, במכון וייצמן ובמכון התקנים), נסעה להשתלמויות בעולם, לימדה ברופין ועוד. בשנת 1993 ביקשה חיה לעזוב, ולאחר שליוותה במשך שנה את הבנים שלמדו את המקצוע, עברה לעבוד ברכש, אך שמרה כל הזמן על קשר עם המו"פ. בשנת 2000 פרשה מעבודתה.

משה היה מנהל המפעל תקופות ארוכות, ובמשך 10 השנים האחרונות לחייו ניהל את מוצרי תכן. הוא נפטר בשנת 1988. הבן יוסי, אשר הצטרף למשפחה בשנת 1959, למד הנדסאות אלקטרוניקה, ובשנת 1998 עזב עם משפחתו לארה"ב. כיום הוא חי באטלנטה עם רעייתו ושלוש בנותיו. הוא עובד כבר 18 שנה באמדוקס ארה"ב, ועד לאחרונה הקפידה חיה לטוס אליהם פעמיים בשנה. אחותה בת ה-93 חיה בקנדה.

דברים שכתב נמרוד ורדי, הנכד של חברתנו היקרה אסתר ורדי, בעמוד הפייסבוק של חברת "סולאנו", אותה הקים בן הקיבוץ אמנון ורדי, וזוכה להצלחה מסחררת בארץ ובעולם:

"היום נפתחת התערוכה הגדולה בעולם למוצרי בעלי-חיים בנירנברג-גרמניה ואנחנו, חברת סולאנו מייצגים בנאווה את התעשייה הישראלית כחול-לבן. ביתן זה מסמל עבורנו הרבה יותר מעוד תערוכה שאנו מציגים בה את מוצרינו בעולם. בתור נכדים לניצולי שואה, אנחנו, חברת סולאנו, חוזרים למקום הזה והפעם כמנצחים הגדולים עם הרבה גאווה.

זאת סגירת מעגל מדהימה ומרגשת עבורנו, שהתערוכה מתרחשת דווקא במקום בעל היסטוריה קשה לעם היהודי. לנו, בחברת סולאנו, יש את הכבוד לסגור מעגל עבור **סבתא אסתר** (שהיום היא חוגגת **יומולדת 94!** מזל טוב!), שבשבילה זאת גאווה עצומה ועוד ניצחון מתוך רבים - הקמנו מדינה, יש לה נכדים והעסק המשפחתי שהקים בנה אמנון (אבא שלי כמוכן), מציג בנירנברג - גרמניה והוא חי ובוטע יותר מתמיד.

ועל זה נאמר - מה עוד נבקש?!"

נמרוד מחברת סולאנו.

ואנחנו אומרים- שאפו למשפחת ורדי! המשיכו להצליח, מכל חברי העוגן

נעים להכיר- עפר, מיה וגלי נוח

שני נאור (אגם)

חייבת לציין, שכאשר נכנסתי לביתם המקסים והחמים של עפר ומיה, עייני ישר התמקדו בגלי המקסימה. תינוקת חייכנית ושובת לב בת 8 חודשים. מיה אומרת שהיא מושלמת והיא אכן נראית כזו! עוד מוסיפה מיה, שאת השם גלי, היה ברור לשניהם שהיא תקבל. "החלטנו פה אחד וזה היה ברור מההתחלה שזה יהיה השם". גלי היא נכדה לתמר וג'ורא אופיר, אחיינית לניצן ונירית ונינה של אבקה ואיזיק שרון ז"ל. מיה מספרת שמאז שגלי נולדה, היא שומעת המון סיפורים על סבתא אבקה שגידלה באהבה ובמסירות דורות רבים מילדי הקיבוץ, (כן כן, גם אותי 😊). יש רגעים שהיא מאוד מצטערת שסבתה לא כאן כדי ליעץ ולהרגיע, אך למזלה סבתא תמר עוזרת המון.

מיה נולדה וגדלה בקיבוץ, בעלת תואר ראשון במשאבי אנוש וסוציולוגיה ארגונית. מאז סיום לימודיה עוסקת בתחום משאבי האנוש והגיוס, וכיום עובדת במכון האבחון "תימה", כרמת גינס של תפקידים בכירים ללקוחותיו השונים של המכון, בעיקר בארץ אך לא מעט גם לחו"ל. מאז שיצאה לחופשת לידה היא עובדת מהבית רוב הזמן, אך מקפידה להיפגש עם לקוחותיה בכל הזדמנות שאפשר, וזאת תודות לעזרתה של אמה תמר שנהנית לשמור על גלי.

את עפר הכירה דרך חברה משותפת ששידכה ביניהם. "אותה חברה", מספרת מיה, "הייתה בת הזוג של השותף הקודם של עפר. יום אחד היא התקשרה אלי ואמרה לי שיש לה מישהו להכיר לי. מושבניק שאהב טיולים, בדיוק הטיפוס שלי. לעפר היא אמרה שיש לה חברה טובה שמתאימה לו בול. בעזרת הפייסבוק התחלנו לדבר ואחרי שלושה חודשים כבר עברנו לגור יחד. מאז עברו שלוש וחצי שנים..."

עפר, במקור ממושב חצבה שבערבה, בעל תואר ראשון בעיצוב פנים, וכיום לומד הנדסאי בניין ב"שנקר". עובד בניהול פרויקטי בנייה ופיקוח של בנייה פרטית, בדגש על בניית יוקרה. לאחרונה למשל, פיקח על בניית הווילה של מנכ"לית "פייסבוק" ישראל בסביון. מסתבר שלעפר יש ידיים ממש טובות והוא אף נהנה מנגרות חובבת. "לפני שגלי נולדה", משתף אותי עפר, "לא היה לנו איפה לארח בבית, ובחופץ הכל היה חול... אז החלטתי לבנות דק. הייתי צריך לסיים את הבנייה עד שגלי תיוולד, ומיה אמרה שאין סיכוי שאצליח. ביום שבת סיימתי את הבנייה וביום ראשון בבוקר נסענו לבית יולדות, ככה שזה יצא תזמון מושלם". גם שולחן הקפה שעומד בסלון הוא פרי יצירתו של עפר המוכשר, אשר הכין אותו מחלון שבור וישן בשיטת המחזור - עוד תחביב שעפר מאוד אוהב.

"שנינו, בעיקר עופר, אוהבים לטייל. בפסח שעבר טיילנו כמה ימים במדבר בדרום. ישנו בחוף באוהלים יחד עם עוד שני זוגות חברים וילדיהם. בלילה הראשון ירד גשם וכך מצאנו את עצמנו מבלים את הלילה בחצבה אצל הוריו של עפר. בבוקר השני לא ויתרנו וחזרנו לטיול, ובלילה אומנם לא ירד גשם אך הייתה סופת ברקים וזה היה מחזה מדהים". מיה יותר אוהבת את הצפון כי יש לה הרבה חברים שם עוד מתקופת הלימודים, אך דרך אהבתו של עפר למדבר, היא למדה גם לאהוב אותו.

את הצעת הנישואין קיבלה מאיה במהלך טיול בחופיה של יפו. הפתעה נוספת חיכתה לה יומיים אחרי החתונה: עפר הפתיע אותה עם טיסה לטוסקנה ולריביירה האיטלקית, וכך בילו השניים ירח דבש נהדר.

כששאלתי אותם על העתיד, סיפרו השניים כי הם מתכננים להרחיב את המשפחה (עפר הצהיר כי הוא רוצה לפחות עוד 3 ילדים וצחקק בהנאה..), ישמחו לטייל יותר בארץ ובחו"ל, וכמובן שרוצים מאוד להשתקע פה בקיבוץ.

עפר מתכנן לפתח ולהרחיב את תחביב הנגרות שלו, אז אם יש לכם איזה רהיט ישן שאין לכם צורך בו, הוא מאוד ישמח לדעת...

נועה גפן (פואה) - מורה לחינוך מיוחד, מחנכת בכיתות תקשורת המשולבות בתיכונים רגילים

וידועים בכל העולם בציוניהם ובהי-שגיהם הגבוהים בתחומים רבים, עיוניים והתנהגותיים.

יום הלימודים מתחיל בשמונה בבוקר ומסתיים בשלוש בצהריים, כולל ארוחת צהריים ושעות פנאי בהן נכללים מפגשים עם הכיתות הרגילות, חגיגת חגים משותפים, הפקת עיתון משותף, הכנת שיעורי בית ביחד, עבודה על מחשב ועוד... קיים זמן לריפוי בעיסוק, תרפיות רגשיות. "לאח" רונה נפתח חוג כלבים", מספרת ליבה-תרגשות נועה. "הכלבים מגיעים אלינו

מ"כלביית שילובים" שבפרדס חנה, ועיקר פעילותם טיפול באוכלוסייה עם קשיים". תלמידי כיתות התקשורת לוקחים חלק פעיל בכל הפעילויות של כלל בית הספר: טיולים, סיורים, הצגות, הרצאות ועוד.. ותיכון רופין עושה הכל על מנת לתת להם את התחושה שהם חלק בלתי נפרד מבית הספר כולו.

תלמידים כי נראה שקיים אצלם פוטנציאל גבוה בתחום מסוים, משולבים עם סייעת, או בלעדיה, בכיתה "רגילה" בשיעורים באותו תחום. "השוני הגדול הוא בהעמקה בכל תלמיד ותלמיד" מסבירה נועה. "בשל גודל הכיתות מתקיים המשולש: הורה, תלמיד, צוות ביי"ס. ההורים שותפים מלאים לכל מה שקורה לילד בבי"ס, הן מבחינת החומר הלימודי והן מבחינת תחומי ההכנה לחיים. לכל תלמיד נתפרת תל"א (תכנית לימודים אישית) בתחילת השנה, והילד מרגיש שרואים אותו ודואגים לו."

נועה מאוד אוהבת להיות בכיתה. זו התשוקה האמיתית שלה. הקושי הגדול לדבריה, הוא בעבודת הצוות. הבעיות שצצות מפעם לפעם. האינטראקציה עם ההורים...

אבל סה"כ, היא מסכמת, זו עבודה מאוד קשה, אבל עם המון סיפוק.

כבר 3 שנים איתנו כאן בקיבוץ, וסה"כ מאוד מרוצה שחזרה אחרי שנים ארוכות בעיר ללא הפסקה, שם גם הכירה את בעלה ארי, בן קיבוץ צאלים, ששכר דירה בסמוך אליה, ובלי שהרגישו הם כבר 11 שנים ביחד... כשעם הזמן הצטרפו

מעין (4.5) ומיקה (2)

יחד הם משפחה צעירה ומאושרת בקיבוצנו הקטן.

מרב אילן

את נועה אני פוגשת בבוקרו של חג פסח. כמו כל אשת חינוך היא בחופש, אני במקרה גם בבית, וכך יוצא שאנחנו מוצאות זמן שקט להיפגש על כוס מים קרים ואווירה נינוחה, בבית החדש של משפחת גפן הנמצא בשכונה החדשה בקי-בוצנו.

לנועה, בת קבוצת "דרור", תואר ראשון בחינוך מיוחד מסמינר הקיבוצים, עם התמחות בכיתות אי עד גיל 21.

מזה 8 שנים היא עובדת בתחום. בתחילה בתיכון בחולון ומאז שחזרה להעוגן, עבדה שנתיים בתיכון בבית אליעזר שבחדרה, והשנה החלה לעבוד בתיכון ברופין.

לנועה עבודה מיוחדת ולא שגרתית. היא מלמדת ומחנכת כיתת תקשורת. ברופין קיימות 5 כאלו. כיתת תקשורת היא כיתה קטנה, עד 8 תלמידים, הנמצאים על הרצף האוטוטיסטי (ASD). מדובר בנערים ברמת תפקוד גבוהה יחסית. יום הלי-מודים שלהם מחולק לפי תכנית לימודים רגילה, בשילוב שיעורי כישורי חיים. כשמדברים על כישורי חיים, מתכוונים לעשרה תחומי הכנה לחיים, אותם מלמדים את התלמידים בכיתות אלו: בית, משפחה, שמירה על הגוף, תעסוקה, ניהול משק בית, קשר בינאישי חברתי, שימוש במשאבים קהילתיים, בריאות וביטחון, ידע והשכלה ועולם העבודה. תחומים אלו מועברים בשיטות שונות, לאודווקא באופן פרוני-טלי. זה יכול להיעשות במסגרת שיעורים רגילים, בזמן ארוחת הצהריים, טיולים וכו..

נועה מספרת לי, שעשרת תחומים אלו, נכללים גם בתכנית הלימודים של בתי הספר "רגילים" בארצות סקנדינביה,

קולות החיילים

רוית ברוך

ב **11 חיילות וחיילים** התברך קיבוצנו השנה. כל אחת ואחד עולם ומלואו.

אחרי מרדף לא קטן, שליחת ווטסאפים ופינג פונג הלוך ושוב איתם ועם ההורים המסורים, הצלחנו, בכוחות משותפים, לאסוף את כוונולם, בסלסלת ביכורים אחת, ולשמוע מכל אחד ואחת מהם, היכן וכמה זמן משרתים בצבא, מה התכניות לעתיד, וכמובן – מה הם חושבים על הקיבוץ של היום.

אִינִי גֶרְנוֹת

בתם של **אניידה ואיל גרנות**, אחותו הקטנה של **אורי** ואחותה התאומה של **אביב**.

משרתת בתפקיד מדריכת כושר קרבי בבסיס בהל"ץ - בסיס הנדסה קרבית במצוקי עובדה.

שנה וחצי בצה"ל וכרגע בפלוגת נץ- מ"כים הנדסה וחץ-פלוגת הצוערים של יהלום והנדסה שסיימו בה"ד 1 ומתכווננים לתפקידם כקצינים במערך.

טסה בתחילת יוני למשלחת צה"ל של הסוכנות היהודית להדריך במחנה קיץ בלוס אנג'לס וחוזרת להמשך השירות.

לאחר השחרור יש הרבה תוכניות... לעבוד בעבודה מועדפת חקלאית ולחזור לעבוד עם נוער בסיכון, וכמובן לצאת לטיול הגדול וללמוד.

מה דעתך על הקיבוץ כיום?

"אין כמו לחזור לקיבוץ! בפלוגה כבר צוחקים ומכירים את הגאווה שלי כקיבוצניקית. תמיד כששואלים אותי מהיכן אני, אני מסבירה מאיזה קיבוץ בגאווה... למרות שלאחרונה אני מסתובבת בקיבוץ ומגלה עוד ועוד אנשים שאני לא מכירה והם לא מכירים אותי. הקיבוץ באמת מתחדש ומתפתח

מכל הכיוונים (לטובה ופחות לטובה). מקווה שגם עם ההתפתחות של הקיבוץ, נצליח לשמור על הפשטות! שנצליח להפגיש את הקיבוץ של פעם עם הקיבוץ המתחדש בצורה הטובה ביותר לכולנו..."

אורי פלד

בנם של **רוני ועמי פלד**. אח של **אסף**, **עינב ושי**. כשלושה חודשים בצבא, משרת ביחידת מעבר במודיעין. אחרי הצבא מתכנן לטוס לחו"ל לטיול.

אִמּוּץ גֶרּוֹן

בנם של **איציק ואנדראה גרון**, אח של **ימית**, ונכדם של **דויד וסופי**. משרת בצבא כשנתיים וחצי, כיום בתפקיד קמ"ן (קצין מודיעין), גדוד נמר (405) בתותחנים. "לאחר הצבא אני מתכנן לעשות טיול שורשים בטורקיה ובארגנטינה, ולגבי התעסוקה- היא נעה בין לעסוק בחינוך, רובוטיקה, פיתוח, ורפואה (אורטופדיה).

מאוד אוהב ומחבר לקיבוץ. מאז ומתמיד ראיתי את המשך חיי בקיבוץ, לפחות את החלק של הקמת המשפחה וגידול הילדים. חושב שאין דומה ליהלום שנוצר ממכות הטור רייה באדמת הקיבוץ, (או יותר

נכון בביצה), ופיתוח הקיבוץ על ידי דור החלוצים בקיבוצנו ובדור השני, אשר שקד ופיתח את החקלאות, החינוך והקי"ב בוץ בכלל. לא אשקר, בימים הקשים יותר בתפקיד, אני הולך ומציץ בקיבוץ שלנו מלמעלה ומקבל אנרגיות מחודשות, ואולי הכי חשוב: פרפורציה. חושב שהדור שלו, שלנו, איבד ושכח אותה. מה הדברים החשובים בחיים? מה דחוף וחייב להיעשות היום ומה אפשר גם יותר מאוחר? למי צריך לדאוג ובמי צריך להשקיע? ומי אנחנו? ומי אנו רוצים להיות? שאלה שכפרט מסובכת בפני עצמה ובטח כחברה. שאלה נוספת היא איך החזון של הדור הקיים מתבטא ומפתח את החזון של הדורות שקדמו לו מבלי לדרוס ולהעלים את אותו היהלום שניתן לנו מזכות מורשתנו על מגש הכסף כעתידי והווה הקיבוץ."

בימים אלו, הכי דחוף לאלמוג, הדור של סבו וסבתו. דור שהולך ונעלם, ולעיתים כשהוא מסתכל על הקיבוץ, נראה לו לפי ההחלטות, שדור זה כבר אינו קיים, ואינו זכור כמו עוד רוח אשר חלפה על פני אדמת הקיבוץ וזה כואב לו בכל רמ"ח אבריו. אבל עם זאת, יש גם בשבילו נקודות אור כמו בית מגוון היפה והנפלא המראה את היופי, והקשר והאכפ"תיות בין דורות הקיבוץ, הצגת הסרטים במועדון ופרויקט הקהילה המחבקת בהם נראים חיוכים ענקיים. בקשה אחת מבני ותושבי הקיבוץ: "הביטו מעבר לכתפיים פעם ועוד פעם, וחפשו את אותם החלוצים ואמרו להם שלום. שאלו לשלום, הקשיבו להם, ועזרו להם 10 דק' בשבוע. זה כל מה שצריך! שכל אחד מאיתנו ייתן למענם."

גיא דורון

הבכור לבית דורון. בנם של **תמי ומיכה דורון**. אח לגיל וגוני.

סמל ראשון, לוחם בגולני גדוד 13. משרת בצבא שנתיים ועשרה חודשים. התוכניות לאחר השחרור- "לנוח!"

חושב שהקבוצ שינה את פניו מאד בשנים האחרות, ונצטרו לא לטובה.

גיא וחבריו החיילים מרגישים פגועים מאד מאז שהקבוצ החליט שהם צריכים לשלם שכר דירה מלא על החדרים, במקום לחבק אותם. הדאגה היחידה לדעתו, היא רק "גיל הרך" ולסבסודו.

דניאל בלייר

בנם בכורם של **טל ומרים בלייר**. אח של קרן ורוני.

משרת שלוש שנים ועשרה חודשים כקה"ד גדוד הפיקוד בבית הספר לאיסוף קרבי.

לאחר השחרור מתכנן לטוס לדרום מזרח אסיה.

דעתו על הקבוצ חצויה. מצד אחד מאוד אוהב וגאה להיות מקבוצ העוגן. בהסתכלות על האנשים שמסביבו, רואה הרבה אנשים טובים שלא מוצאים בכל מקום, ובגלל זה לא היה מחליף את הקבוצ. עם זאת, לא רואה את חייו בקיבוץ

כמו רבים בני גילו. עובדה זו מעציבה אותו לא פחות.

הבעיה העיקרית היא שהקבוצ אינו מאפשר דור המשך. גם צעירים שכן רואים את עצמם חיים

בקבוצ בעתיד לא יכולים לעשות זאת. סדר העדיפות בקיבוץ לא מתעדף

את האוכלוסייה הצעירה ולא משאיר לו, (והוא מאמין שלעוד כמוהו) סיבה להישאר.

עובדה זו מכעיסה, כי בשורה התחתונה ההרגשה הכללית של דניאל ושל עוד כמה מחבריו הצעירים היא, שהם לא מרגישים בבית, בבית שלנו.

ויקה סוליופין

בתם של מרינה ומקס איטקין, אחות בכורה לתומס ואלינור.

משרתת כמאבטחת מתקנים, מזה כשנה ו-9 חודשים.

לאחר השחרור מתכננת ללמוד לפסיכומטרי, להוציא רישיון נהיגה ולעבוד.

"אני חושבת שהקבוצ הוא מקום שקט ונהדר לגור בו ולגדל בו ילדים, אבל הייתי רוצה שיהיו מרכזי קניות יותר קרובים וזמינים ותחבורה ציבורית יותר נוחה."

יפעה דותן

בתם של **אסנת ואמנון דותן**, אחות למעיין ונעמה. משרתת כשנתיים וחצי כקצינת אימון גופני.

ניר לבאי

בן הזקונים של **סיגל ויוסי לבאי**, אח ללי ולאביב.

משרת בצבא כשנה וחודשיים, לוחם חילוץ והצלה בגדוד תבור.

בשאיפה לצאת לקורס חובשים.

צארי קלנר

עמרי, צעיר הבנים של **ריקי ואילן קלנר**, אחיהם של יובל ורן. משרת בפל"סר נח"ל שנתיים וחודשיים, ושומר עליכם מכיוון

איו"ש. מתכנן לסיים את השרות בשלום, לעבוד,

לטייל בגלובוס, ללמוד, ומשם להמשיך איך שהחיים יתגלגלו.

מגיע לקיבוץ פעם בשבוע עיים ומנצל את הזמן למנוחה בילויים ומשפחה.

שי סלזר

בתם של **רוני ועמי פלד**, אחות של **אסף, עינב ואמרי**.

סמלת, משרתת בביסל"ח שבירוחם בגדוד 17.

תכניתיה לאחר השחרור, לעבור לגור בצפון הארץ ולעסוק

בהדרכת ספורט בכלל

ובהתעמלות קרקע בפרט,

ולחסוך כסף לטיול הגדול.

תואס בן נפתלי

בנם של **תמר ושמואל בן נפתלי**. אח של **יעלה ומשי**. מסיים שנתיים ו"ג י"ד בלימודי

הנדסאי אלקטרוניקה.

בקרב מתגייס ויהיה הנדסאי אלקטרוניקה בחיל חימוש.

לאחר השחרור מתכנן לטייל בעולם ולהשלים לימודי

הנדסה.

אוהב את הקיבוץ. חבל לו

שהופסק הסיוע בדיור לחיילים.

המרכזון ופרויקט "חלה לכל חייל"

מזה זמן רב, בשקט בשקט, מתקיים בקיבוצנו עוד פרויקט קסום ומרגש, שהגיע הזמן לתת לו במה ומקום.

מדובר על פרויקט "חלה לכל חייל": מדי יום שישי, אופים ילדי המרכזון, חלה מתוקה, טרייה וטעימה, ומגישים אותה כל פעם לחייל/ת מבין חיילי הקיבוץ.

הפעם תפסה עדשת המצלמה את **ניר לביא ועמרי קלנר**, בדיוק כשהם מגיעים הביתה לחופשת סוף השבוע, עדיין על מדים, כשילדי המרכזון מחכים להם עם הפתעה מתוקה לשבת. עוד יוזמה ברוכה מבית היוצר של קיבוצנו.

עונג שבת!

עמרי קלנר

(צילומים: עינת גיל)

אביב לביא

מחבקים את העובדים הזרים

(צילומים: גליה אנדי-פונטרמולי)

רוית ברוך, מרב אילן

קהילה מחבקת העניקה חיבוק גדול ואוהב ל 12 העובדים הזרים החיים ומתגוררים בקיבוצנו. כ- 80 איש, מקטן ועד גדול, התקבצו למיני אירוע מפואר שנערך בגן האירועים, ובאו להוקיר להם תודה על העבודה הקשה סביב השעון, 24/7, ועל ההענקה האינסופית שהם מעניקים ונותנים מעצמם לחברים ולחברות אותם הם סועדים.

הבנות הגיעו מאופרות וחגיגיות, כל אחת לבושה בבגד המסורתי של ארצה, והביאו עימן מאכלים מסורתיים מעשה ידיהן. נערך טקס קטן ובו נאמרו מילות ברכה באנגלית ובעברית מפי יו"ר הקיבוץ, חולקו מתנות לכל המטפלות ומטפל אחד, המזנון היה עמוס כל טוב, חגיגה קולינרית משגעת, מלאת צבע ומוסיקה, אווירה נעימה, אירוע מושקע עם הרבה מחשבה, נתינה ואהבה, והכל כמו תמיד, נעשה בשקט, בצנעה, ובאר-גון מופת!!!

התמונות מדברות בעד עצמן..

ילדים זה שמחה! בעיקר כשנטלי וויג מיילדת אותם...

רוית ברוך, מרב אילן

בתקופה האחרונה, שמענו את השם נטלי מתגלגל על שפתן של לא מעט בחורות צעירות בקיבוצנו. עוד ועוד מחמאות ופרגון נים התווספו אחרי הזכרת שמה, ובירור קצר שערכנו העלה, **שנטלי וויג**, הבחורה החמודה והחייכנית, זו שגדלה כאן, ממש אצלנו, עובדת כמתמחה בגניקולוגיה בבי"ח מאיר, ולאחרונה יילדה מספר בנות מהעוגן, והן, הן לא מפסיקות לדבר ולספר בשבחה. וכך הולכות ורצות המילים הטובות, עד שהגיעו אלינו, ואנחנו הזדרזנו ליצור קשר עם נטלי, כמובן קודם להחמיא ולפרגן, ולבקש שתקדיש לנו קצת זמן בין העבודה התובענית כמתמחה, תקופת המבחנים הלחוצה בה היא נמצאת כרגע, והזמן הקצר שעוד נותר לה להיות עם המשפחה שלה, ותספר לנו על קצת על מה שעובר עלייה בימים אלו. אז הנה לפניכם, מיומנה של מתמחה עסוקה: נטלי (33), בתם של **זאב ודינה וויג**, אחותן של **שלי ודניאלה**, בת קבוצת נופר, גרה בכפר סבא, מה שחוסך לה שעות נהיגה כשהיא עייפה אחרי שעות עבודה רבות ותורנויות ללא שינה..

כזו במחלקה המטולוגית, וזה לאט לאט התגבש בי. אם הבית באותה הפנימייה אמרה שאני חייבת להירשם ללימודי רפואה ולא לחשוב בכלל על משהו אחר. עד אותו הרגע חשבתי שאני רוצה להיות פיזיותרפיסטית, וגם בכלל לא חשבתי שאתקבל לרפואה. מיד לאחר סיום י"ב חזרתי ארצה, התגייסתי לצבא, ובאחת מהרגילות שלי מהצבא נסעתי לאנגליה למיונים לאוניברסיטה. לאחר הצבא נסעתי ללמוד... היו הרבה אתגרים בדרך, מהמון סוגים - רגשיים, כלכליים, הג' עגועים למשפחה והביתה לקבוץ. כמובן שהלימודים מאד קשים ואינטנסיביים וכו'. אך עם הקשיים היתה לי בבי"ס לרפואה תקופה מדהימה ביותר. אספתי חוויות מצוינות ומעצימות ועצמאות שהפכו אותי למי שאני היום וחייקו אותי מאד, ופגשתי באנשים שהפכו להיות כמו משפחה בשבילי."

מתי החלטת על גניקולוגיה?

"תמיד חשבתי שארצה לעסוק ברפואת ספורט או באורטופדיה וגם חלק מעבודות הבחירה שלי בבי"ס לרפואה היו בנושא."

נשואה מזה 3 שנים לנדב שעושה דוקטורט בביוכימיה במכון וייצמן למדע. "הוא יד ימיני בכל ובלעדיו לא הייתי יכולה לעסוק במקצוע הזה ולעשות את ההתמחות הזו. הוא פשוט כוכב והבת שלי מעריצה אותו (מה לעשות שהיא מבלה יותר איתו מאשר איתי והוא זה שנותן לה לרוב את המענה לו היא זקוקה)."

היא, זו **נעמי רוז**, והיא בת שנה ו 4 חודשים. "היא הבן אדם הכי נפלא שאני מכירה", אומרת נטלי. "אנרגטית, נחושה, דעתנית, תמיד מוכנה לאקשן, לטיולים ולחברה. אוהבת לרקוד, לאכול, מוזיקה, הוויי, משחקים, חיות ומים."

מתי ידעת שתלכי ללמוד רפואה?

"על רפואה החלטתי בערך בגיל 18. ישנתי בחדר בפנימייה, (אז למדתי בפנימייה באנגליה למי שזוכר), עם מישהי שידעה מגיל 7 שזה מה שהיא רוצה לעשות והיא תמיד הלכה להרצאות בנושא, אז פעם אחת הלכתי איתה. אחרי כמה פגישות כאלו עשיתי התנסות קצרה במחלקה אורטופדיית בבי"ח באופן התנדבותי, ובעקבותיה עשיתי עוד התנסות

מה הקושי בעבודה זאת?

"הקושי... (1) לא לראות את הבת שלי לפעמים יומיים רצוף כי היא הולכת לישון ואני למעשה אוספת אותה מהגן אחרי תורנות שזה יומיים אח"כ. (2) הקונפליקט התמידי בין אשת המקצוע שאני רוצה להיות והאמא שאני רוצה להיות. (3) התורניות. (4) יש לפעמים מקרים קשים מאד. מה לעשות שבחדר לידה יש גם אסונות וכשיש בחדר לידה אסונות הן טר-גדיות נוראיות. זו מחלקה שנכנסות אליה נשים בריאות וצעי-רות, אז אם משהו משתבש, וזה קורה, זו ממש קטסטרופה. אין מישהו מהצוות שלא חווה קטסטרופות בחדר לידה, כל מי שבמקצוע מספיק זמן זה קורה לו, זה נורא עצוב ושום דבר לא יכול להכין אותך לזה. (5) יש לפעמים ציבור קשה, מאד תובעני ודורש הרבה מעבר למה שאנחנו, כמערכת, יכולים לספק והוא מוציא את האגרסיות שלו על הצוות. אנחנו חשופים להרבה אלימות, בעיקר במיונים."

מה התכניות לעתיד?

"אני מעוניינת להתמחות באורוגניקולוגיה ורצפת האגן. אורוגניקולוגיה זה מקצוע שמטפל בעיקר בנשים עם דליפות שתן וצניחת אברי אגן. אוכלוסיית המטופלות מבוגרת יותר, והטיפול משנים את החיים לנשים שסובלות ומשפרים את איכות חייהן באופן משמעותי ביותר.

שוקלת לנסוע לחו"ל אחרי ההתמחות לתקופה קצרה, אם לתת-התמחות או פשוט כדי לעבוד במקום אחר ולצבור עוד ניסיון וחוויות ומשם נראה איך ממשיכים הלאה.

את חושבת לפעמים לחזור לקיבוץ?

"מאד אוהבת את הקיבוץ ומאד רוצה לחזור לקיבוץ. למיטב הבנתי אין כרגע צפי לבניה או להרחבה כגון שלב ב', וכאמור לעיל אני גם מסרבת לנהוג אחרי תורניות, אז כל עוד אני בה-תמחות אשאר בכפר סבא, אך בהחלט רואה את עצמי משת-קעת בקיבוץ.

ההחלטה על גניקולוגיה היתה בשנה הרביעית ללימודים, במהלך הסבב ביילוד וגניקולוגיה שריתק אותי והכניס בי תשוקה למקצוע בצורה יוצאת דופן. המנטורית של הרוט-ציה היוותה ממש מודל לחיקוי. היו עוד כמה רוטציות שממש אהבתי בלימודים - אורטופדיה, כירורגיה, אף-אוזן-גרון, הרדמה, (בקיצור, המקצועות הכירורגים בעיקר), אך אף אחת לא נתנה לי את התחושה שקיבלתי בגניקולוגיה ואת עוצמת התשוקה. זה מקצוע מאד מגוון ועשיר, אפשר לעשות בו הכל - עבודת קהילה, עבודת מעבדה, פריון, כירורגיה, רצפת אגן, מיילדות, אולטרסאונד, גנטיקה ועוד. בשנה האחרונה ללימודים נסעתי לעבוד בחדר לידה בהודו, (אולי הותיקים של הקבוץ זוכרים ערב שקופיות ומצגת שהעברתי להם על אותה הנסיעה). הרוטציה הזו בחדר לידה בהודו היתה אבן הפינה בהחלטה שזה מה שאני רוצה לעסוק בו כל חיי, וכך היה."

מתי את מסיימת את ההתמחות?

"מסיימת התמחות בעוד שנה וחצי (סך הכל 6 שנות התמ-חות, לא כולל חופשות לידה)."

כמה נשים מהעוגן יילדת? (כמובן בלי שמות...)

"ממה שאני זוכרת, בערך 8 נשים, אך היו גם נשים שהייתי מעורבת בלידה שלהן או שניהלתי את הלידה שלהן בתור הרופאה בחדר לידה ולא ממש אני זו שילדתי אותן. יש נשים שיצא לי כבר להיות בשתי לידות שלהן וזה מאד מרגש! היו כאלו שפגשתי במיון במהלך ההריון או שה-תייעצו איתי בטלפון במהלך ההריון. אז כן, ליווייתי אותן בדרך כזו או אחרת גם אם לא ממש הייתי בלידה שלהן. יש כמה נשים, מכל הגילאים, (מגיל צבא בערך ועד אחרי המ-נופאוזה), שמתיעצות איתי בטלפון על מיני נושאים גניקו-לוגיים, קרי לא רק נשים בהריון."

מה בעיקר את אוהבת בעבודה?

"את הדינמיקה, את הנגיעה בחיים של אנשים, של משפחות, עבודה עם הידיים, עם הלב ועם השכל, חשיבה, אתגר, אינטנסיביות, אקשן, מעבר מאפס למאה בשניות (זה, למען האמת, קצת פחות נחמד אך בהחלט משאיר אותי ערה בזמנים קשים), את זה שאף פעם לא משעמם, לא מפסיק לרגש, את הצוות. זו העבודה הכי מדהימה בעולם!"

האם באמת את עובדת המון שעות סביב השעון כמו שמספרים?

"עובדת בערך 80 שעות בשבוע. תורנות היא 27 שעות (מתחילה ב 07:00 בבוקר, מסתיימת ב 10:00 בבוקר ביום שלמחרת). כשאני לא תורנית, יום העבודה בערך 9 שעות."

ביכורי העוגנפלט

קלנדר חדש (F28) להעוגנפלט

ארנון אשד (יו"ר דירקטוריון), ארז גולן (חבר דירקטוריון)

אנו מתכוונים לפרוץ ולהקים בהם שיתופי פעולה מקומיים, הם השוק בצפון אמריקה, מערב אירופה, דרום אפריקה, דרום אמריקה ואוסטרליה. כל שוק עם המוצרים היעודיים לו ויתרון התחרותי שאנחנו יכולים להציג.

בנוסף יוריד הקלנדר F28 את עלות היצור כך שנוכל להתחרות בהצלחה באותם שווקים.

ההשקעה הגדולה נידונה והוחלטה ברמת הדירקטוריון המשותף עם קרן להב, והינה המשך יישום של תכנון אסטרטגי אשר זיהה את היכולת של "העוגנפלט" לשרת שוק מעניין וגדול בתחום האיטומים. בשוק זה שבו יש לנו ידע ויכולות, קלנדר F28 יתמוך באופן מירבי במימוש הפוטנציאל.

אנו בדירקטוריון החברה, בטוחים שההשקעה הגדולה תניב את הפירות שמצפים ממנה ומאחלים לאורך זמן מנכ"ל החברה, ולהנהלת החברה, שתוביל להמשך צמיחה והצלחה בהפעלה המלאה של הקלנדר F28 אשר מתוכננת לחודש יוני הקרוב. אנחנו מאמינים שנוכל תוך זמן לא רב להזמין את חברי העוגן והשותפים, לבוא לראות מקרוב ולהתגאות במעשה עובדי העוגנפלט לדורותיהם, אשר תרמו והביאו אותנו היום.

בהצלחה לכולנו!

השקעה של פעם בעשור (או שלושה...) מגיעה להבשלה. אירוע מכונן בחיי החברה שלנו, "העוגנפלט", מגיע לרגע שיא, בו קלנדר חדש F28 מתחיל את צעדיו הראשוניים לקראת ייצור יריעות ומוצרים בתפוקה גבוהה, רחבים יותר, בתהליך מהיר יותר ובאיכות גבוהה... ומהווה אבן דרך בהתפתחות והצמיחה של העוגנפלט לקראת השנים הקרובות.

בפרויקט הכולל של קלנדר F28 הושקעו למעלה מ-15 מיליון ש"ח והוא יוכל לייצר יריעות ברוחב של עד 2.5 מטר, לעבוד במהירות של כ-60 מטר לדקה ולייצר בתפוקה של מעל 1.5 טון לשעה, גבוה ב-40% מהקלנדר B18. המערכת המרכזית של הקלנדר יוצרו בטאיוון ע"פ תכנון של מחלקת ההנדסה של "העוגנפלט", בראשות דני שילמן ויפת שרעבי (אשר לו אנו מבקשים לאחל החלמה מלאה ומהירה מכולנו). כל מערכת הבקרה והחשמל תוכננה ונבנתה ע"י אנשי החברה יואב לדאני, אברהם קלדרון וחלקים נוספים נרכשו מיצרנים יעודיים בעולם (כגון גללי הקלנדר).

הקלנדר הינו הבסיס לייצור יריעות שיאפשרו לפרוץ לשווקים חדשים אשר עד כה היו חסומים בפני החברה. החסמים הינם בעיקר מגבלת רחב יריעה והתפוקה הכוללת שהיתה זמינה עד היום. השווקים המרכזיים אותם

מבט כללי על הסילונים של המפעל

עוגן בקרקע

למה שיוך קנייני עכשיו

ישראל פוקס

מה עלינו לעשות?

- א. לעמוד בכל התנאים שרמ"י (רשות מקרקעי ישראל) דורשת, וזאת ע"פ החלטה 1456 של רמ"י.
 - ב. לקבל החלטות פנימיות, חלקן מורכבות ולא פשוטות, ולבצען.
- בפתיח החלטה 1456 כתוב: "החלטה זו נועדה לעגן את זכויות החברים למגורים בקיבוץ". דהיינו, המדינה מכירה בזכויות החברים על דירתם ומאפשרת מתווה מוגדר למימושם.
- #### קיימים 3 תנאים עיקריים להצטרפות להסדר ע"פ החלטה 1456:
1. אישור מרשם האגודות השיתופיות- האישור התקבל.
 2. הסדרת השימושים הלא מוסדרים- אנחנו לקראת סיום ההסדרה.
 3. התחייבות הקיבוץ לעמוד בתנאים של תמ"א (תכנית מתאר ארצית) 35- הקיבוץ עומד בתנאים.

הקיבוץ צריך לקבל 3 החלטות פנימיות עיקריות:

1. קבלת החלטה באסיפה כללית בעניין מודל איזון בין החברים - יש לשמור על זכויותיהם של משפחות הוותיקים אשר היו אמורות לשלם תשלום מופחת ע"פ מתווה החלטה 751 שקיבלנו בראשית הדרך.
 2. קבלת החלטה בכל הקשור לניהול תזרים המזומנים מול רמ"י ומול החברים, לרבות מציאת פתרונות יצירתיים שיאפשרו שיוך הדירה לכל חבר שירצה בכך.
 3. קבלת החלטה סופית ומחייבת על המעבר להחלטה 1456.
- להערכת הזמן הנדרש ליישום ההחלטה- ביצוע העסקה עם רמ"י, הוא בין שנה לשנה וחצי.

לסיכום: למה שיוך קנייני עכשיו?

- בטחון כלכלי לחבר ואפשרות הורשה.
- הצערת אוכלוסיית הקיבוץ והבטחת עתיד טוב יותר ע"י קליטת 48 משפחות צעירות, בני קיבוץ, בתוך תקופה קצרה יחסית, ובמועד מאוחר יותר קליטת 88 משפחות נוספות.
- אפשרות קבלת היתר לכל חבר שירצה לשפץ ולהגדיל את דירתו.

מוסדות הקיבוץ: ועד ההנהלה, הועדה הכלכלית והצוות הניהולי- מחויבים להמשיך לפעול בכל המרץ ע"פ החלטת האספה הכללית של החברים, במטרה לעגן את זכויות החברים בקרקע ולהבטיח עתיד טוב יותר לקיבוץ וחבריו.

קיבוץ העוגן קיבל החלטה אסטרטגית בסוף שנת 1999, לפני 16 שנה, לשיוך לחבר את דירתו בדרך של שיוך קנייני. משמעות ההחלטה היא, כי לחבר קיבוץ זכות קניין אישית משלו, ובידו. המטרה העיקרית שעמדה לנגד עיננו בשעתו - ביטחון כלכלי של החבר. שיוך קנייני מהווה עוגן כלכלי לחבר לעת צרה, וגם מאפשר להוריש את הדירה.

שיוך קנייני הוא הדרך המיטבית להבטחת זכות החבר בדירתו. מאז 1999 ועד היום ההחלטה על השיוך הקנייני לא השתנתה אצלנו בקיבוץ. יש לנו מחויבות מוסרית עמוקה לממש את ההחלטה עליה החליטו 200 בתי אב, מהם רבים ממייסדי הקיבוץ שלצערנו כבר לא איתנו.

בשנת 2009 הציב לעצמו הקיבוץ מטרה נוספת, בתמיכת כל החברים, להצעיר את הקיבוץ, להזרים דם חדש ולהחזיר זר את בני הקיבוץ לקיבוץ. הקיבוץ החליט לבנות שכונה חדשה לבני קיבוץ. אין ספק שהצטרפות החברים הצעירים מהשכונה החדשה לקיבוץ, היא נקודת מפנה היסטורית חיובית ומשמעותית בחיי הקיבוץ.

תקופה ארוכה בחר הקיבוץ לא לקדם את השיוך הקנייני, בעיקר בשל החלטות הרגולטור (רשם האגודות השיתוף פיות), ועתירה שהוגשה ע"י הקשת המזרחית בשנת 2007 נגד החלטה שמספרה היה אז 979, החלטה שאפשרה שיוך בדרך רצויה לקיבוץ. ואולם, בחודש יוני 2011, נתן בג"ץ פסק דין בעניין. בעקבות דחיית מרבית הטענות שהועלו בעתירה נפרצה הדרך, וניתן לפעול ליישום ההחלטה שכיום מספרה 1456.

לפני מספר שנים, ובנסיבות ששררו באותה עת, החליט הקיבוץ לשיוך לחברים את הדירות בדרך של שיוך חוזי, עד למועד בו יתאפשר לשיוך לחברים את דירתם שיוך קנייני. ואכן, המועד הגיע למרבה השמחה.

כיום השיוך הקנייני אפשרי ויישומי, ואין כל מניעה לשיוך קנייני את הדירה לחבר. הדבר תלוי אך ורק בנו.

אוסף המטבעות והשטרות של מקסים איטקין

יש איזשהו סדר מסוים שאתה מחפש? אישים, שנים, סדרות נדירות?

"אני לא בררן ולא ספציפי. אוהב לאסוף הכל. אני אוהב מאוד בעלי חיים על מטבעות ושטרות".

אבל איך אתה יודע מה לחפש?

"יש לי מטבעות ושטרות שאני אוהב ואני מנסה להשיג בדיוק כאלו מאותה סידרה. לדוגמא, מטבעות לירה מטורקיה - זו סידרה נדירה של בעלי חיים".

מקסים מוציא קטלוג עב כרס - 2300 עמודים של השנים 1900-2000.

כל שנה יוצא קטלוג מעודכן המאגד בתוכו את המטבעות והשטרות מכל העולם, ממאה השנים שקדמו להוצאה. הקטלוג הישן ביותר שקיים למכירה הוא משנת 1700 וקיים עותק ממוחשב של קטלוג משנת 1500.

באיזו צורה אתה מסדר את האוסף הענק הזה?

"כל המטבעות והשטרות מסודרים בקלסרים משרדיים לפי סדר ABC. חלק מהשטרות נראים כאילו יצאו הרגע ממכססה של העשירון העליון - מעומלנים ומגוהצים. הסדר נשמר גם באזור המטבעות - לכל אחד מהם תא קטן של כבוד. מה שלא ממוין נמצא בקופסאות ריקות של "טופיפי" וממתין למיון. הילדים שותפים מלאים ונהנים מפעולות האיסוף, המיון והסידור, במיוחד כאשר יש צורך בבדיקה עם מנגט".

מה גודל האוסף שברשותך?

"אין לי שמץ של מושג, כיוון שאני אוסף לפי שנים ותתי סוגים. וגם יש לי עוד המון חומר שטרם מיינתי ורשמתי. אבל יש לי 5500 סוגי מטבעות מ-230 מדינות בעולם בערך. חלק אפילו ממדינות שכבר לא קיימות: ברית המועצות, קריבטי, יוגוסלביה. יש לי סביב 1000 שטרות (בעיקר זולים), והשטר הכי עתיק שיש לי הוא משנת 1793".

בהזדמנות זו מקסים מבקש להודות לכל החברים שתרמו לו לאוסף ולהחלפות שטרות ומטבעות (הוא תמיד ישמח לקבל עוד), וכן לרונית מרר על תרומתה למשלוח וקבלת המכתבים עם החומרים לאוסף.

למרות "העושר" המופלג, מקסים עדיין קם כל בוקר לעבודתו במכון הוולקני, שם הוא עוסק בחקר הצמחים והחומרים שבתוכם. הוא מספר שבימים אלו חוקרים את צמח הקנביס. (דוגמיות יחולקו באחד הגיליונות הבאים של ביתנו...)

אורית ברנע

אני מודה שאני לא בהכרח הבחירה הטבעית לתפקיד כתבת האוספים של ביתנו. האוסף המצטיין שהיה לי הוא אוסף מסטיקים. בכל יום הייתי לועסת את האוסף ומתחילה לאסוף שוב מחדש. ואולי, בכל זאת חווית הילדות הזאת, היא זו שגרמה לי להעריך את אוסף המטבעות והשטרות של **מקסים איטקין**.

עלם תכול עיניים, חייקן, דוקטור לביולוגיה.

בזמנו הפנוי, מטפח מקסים את אוסף המטבעות והשטרות. הוא חולק איתי את סיפור אהבתו לפיסות המתכת והנייר האלו (תכל'ס, מי מאיתנו לא אוהב? ההבדל בינינו הוא שאנחנו מפזרים ומקסים אוסף...)

מסתבר שלבחור עבר עשיר בלאסוף: לוחות שנה קטנים, עטיפות של מסטיקים, בולים עם בעלי חיים, וגם מדף מלא במיניאטורות של בעלי חיים ויצורים אגדיים (את זה הוא אוסף ביחד עם מרינה - אשתו).

מה גרם לך להתחיל לאסוף כסף?

"כמה שנים לפני שעליתי ארצה, בגיל 16 וחצי, החליפו את המטבעות והשטרות בארץ, משקלים לשקלים חדשים. מטבעות פזורים ברחוב היו דבר שכית, ומשם התחיל סיפור האהבה. בקיבוץ הייתי מציק למתנדבים מארצות שונות ומנסה לקבל מהם מטבעות של ארצם. במסגרת הטיולים שלי בחו"ל, הייתי תר כל הזמן אחרי מטבעות מיוחדים. באנג' ליה הייתי יושב לפעמים בחנויות המתמחות במטבעות ובחור בקפידה מטבעות פני וסדרות מלפני שנים. התייחסו אליי כמו אל משוגע. כשהתחנתתי, כל ההובי היה "הולד". 10 שנים קדימה, כשהילדים היו כבר גדולים מספיק, חזרתי לעסוק באיסוף, וגם התחלתי לאסוף שטרות. אני מקדיש לתחביב בערך שעה במהלך הערב אחרי שהילדים הולכים לישון".

איך בעצם זה קורה?

"אני מתכתב עם אנשים דרך הדואר ודרך אתר של אספנים גם הפייסבוק עושה את החיים הרבה יותר פשוטים. יש לי קשר והחלפתי אפילו עם אנשים ממרוקו, אירן, וקטאר. לצערי מלבנון חוששים ליצור עמי קשר".

טיול משפחות

(צילומים: לילך גל)

מירה גרטלר

פעם פעם לפני הרבה שנים,
היתה בקיבוץ העוגן מסורת של "טיול משפחות".
והנה גם בקיבוץ המתחדש, הופתענו לחוות שוב מחדש חוויה מיוחדת זו.
בשבת שטופת שמש אביבית, יצאנו ביחד עשרות משפחות לכיוון הרי
הכרמל, כאשר היעד היה "מערת האצבע".

גם הפעם כמו אז, המדריך המיתולוגי המהולל, מי אם לא הוא – דניאל פואה שלנו.
הרכב המטיילים היה מגוון מאוד. פעוטים שזה עתה למדו לצעוד, וכאלו שאפילו עדיין יונקים, הורים
צעירים וסבים בסביבות גילאי 60 – 70.

כל הקבוצה המגוונת הזו צעדה במסלול מסומן, פתלתל, עם לא מעט סלעים ומעברים חלקלקים.
מדי פעם מישהו מעד (אני למשל), אבל מייד היה מי שעזר! והכל חזר למקומו בשלום.
האווירה הייתה סבבה, צחוקים ופטפוטים, מדי פעם הפסקות למנוחה קלה, ושוב חזרנו להליכה
בטוחה.

הגענו אל היעד: "מערת האצבע", אליה נכנסנו עם פנסים מאירים.
והפלא ופלא, דובים לא היו שם ואפילו לא עטלפים.

בסיומו של הטיול בחניון מסודר – סעדנו ביחד ארוחת צהריים כיד המלך, באמת כמו פעם.
כולנו חזרנו מרוצים ורוצצים עם טעם של עוד.....

תבורכנה המארגנות והיוזמות: רעות קדר, אדזה הילר פוגל ונועה גפן (פואה), וכל מי שידו בדבר,
היה פשוט נהדר!!!

מפגשי אור מעניינים במערה
(צילום: עדנה גולן)

מי אני ומה שמי

ליאורה ויוסקה אגם

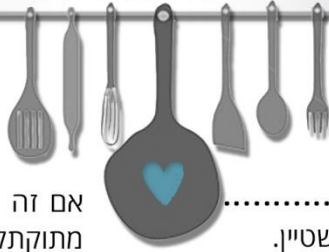
חידה:

מה האירוע העומד
מאחורי התמונה ?

ליאורה אגם | liora54@gmail.com

אוכל שבא מהלב

(צילום: גליה אנדי-פונטרמולי)

רוית ברוך

מוזמנים להכיר את ידי האומן של הילל קניגשטיין.

את ילדותו בילה הילל, בן הזקונים לאחות ואח בוגרים, לא מעט במטבח הדרום אמריקאי של אימו בחדרה. בהעוגן הקים את משפחתו לאחר שהתאהב לפני כעשרים שנה ברויטל שמרר....

הסיפור שהיה כך היה... לאחר שחוררה של רויטל מהצבא, גייס אותה דב רוטשילד, מנהל פאב "המנזר" דאז לכוחותיו, ויחד עם אלעד פלג היו ממונים על הבאר.

באותם הזמנים, הדור המבוגר יותר, נהנה בימי שישי באולם התרבות מערבי גבינות ויין בהפקת האחים קניגשטיין, (אחד מהם מוזכר בסיפורנו), כאשר על הבר מוביל הילל. נורית, אחותה של רויטל, הייתה ממונה על הקופה מטעם הקיבוץ, וחשבה לתומה שיהיה נכון לבקש את אישורו של הילל להעביר חפיפה לרויטל אחותה בהכנת קוקטיילים... וכמו המשפט הנדוש: מאותו היום ועד ימינו אנו, הכל היסטוריה....

הילל ידוע ומוכר בעיקר בזכות הידיים היוצרות שלו, ידי האומן!! ולא סתם נאמר משפט זה.

אם זה בבישול, ואם זה באפייה, המלווים תמיד באירוחים מתוקתקים ומדוגמים, אם זו אהבתו הגדולה לגינה ולסביבה... טיול קטן סביב ביתם יגלה לכם מקומות קסומים, נעימים ומיוחדים, ולבל נשכח את סורגי החלונות המקו-

ריים והייחודים הנעשים על ידו במקצועיות ואהבה רבה. כמובן שהוא גם הרוח הגבית של רויטל בכל אירועי "קהילה מחבקת" ויש כאלו לא מעטים....

בקיבוץ, בחור מוכשר!

הילל עובד כחמש שנים בעסק משפחתי בחברה הנותנת פתרונות תאורה טבעית ואורור למרכזים מסחריים וגם לבתים פרטיים.

חלומו של הילל לכשיתאפשר לו, להצטרף ולפתח את ענף הנוי בקיבוץ.

ביקשתי ממנו מתכון שיתאים לחג השבועות, והוא בחר עבורכם מתכון ללזניה.

מאחלת לכם הכנה מוצלחת ושיהיה בתאבון!

ולהילל מאחלת שחלומותיו יתגשמו במהרה, ושימשיך ליהנות מסלסלת כישוריו הברוכים.

לזניה מיוחדת לשבועות- הילל קניגשטיין

25 גר' גבינת רוקפור, להמשיך להמיס ולטרוף (אפשר לשים יותר גבינה למי שאוהב).

להוסיף את הפטריות (לסנן תחילה מבלי ללחוץ אותם) להמשיך לטרוף.

קורט אבקת אגוז מוסקט, לטרוף ולטעום, ולהוסיף מלח פלפל לפי הטעם.

הכל לתבנית בקוטר 26 או גודל דומה שיתאים לתנור.

1/4 מכמות הבשמל בתחתית, להניח שכבה אחת של דפי לזניה, 1/3 מתערור בת עשבי התיבול לפזר מעל, 1/3 מכמות הירק החם לפזר מעל, 1/4 מכמות הפרמזן לפזר מעל, וכך בסדר הזה מתחילים שכבה נוספת.

בסך הכל 3 שכבות.

לבסוף מסיימים מלמעלה בדפי לזניה ומעליהן 1/4 האחרון מהבשמל ו 1/4 האחרון מכמות הפרמזן. להכניס לתנור חם מראש 190 מעלות ל: 30-40 דקות ולהגיש.

ב ת א ב ו !!

לתערובת:

עשבי תיבול.

1/4 כוס כוסברה קצוצה.

1/3 כוס פטרוזויליה קצוצה.

1/4 כוס עלי בזיליקום טריים קצוצים.

כף עלי טרגון קצוץ.

לערבב יחד היטב ולהניח בצד.

פרמזן איכותי בלבד! (יש בשופרסל באר ריזות משולשות של 200 גר'), לגרד גס בפומפיה 200 גר' ולהניח בצד.

פטריות פורציני מיובשות (יש בשופרסל סל), 15 גרם פטריות פורציני מיובשות שבורות או קצוצות גס, מושרות במים כחצי שעה.

בשמל (בקלחת קטנה על אש להבה ביי נזנית נמוכה ולטרוף כל הזמן עד שהבשמל מוכן).

75 גר' חמאה, להמיס בקלחת.

60 גר' קמח, להוסיף ולערבב עם מטרפה.

1/2 ליטר חלב להוסיף ולטרוף לרביכה עד שלא יהיו גושים.

תערובת ירקות:

3-4 כפות שמן זית.

כרובית גדולה, לקצוץ את הראשים הקטנים והבסיסים הדקים (כ 400 גר').

ברוקולי 300 גר', רק את הראשים הקטנים והבסיסים הלא עבים וסיביים.

3 שיני שום בינוניים, גדולים פרוסים דק.

1 בצל בינוני קצוץ.

4-5 פילה אנשובי משומר בשמן, לקצוץ דק.

1/2 כוס יין לבן.

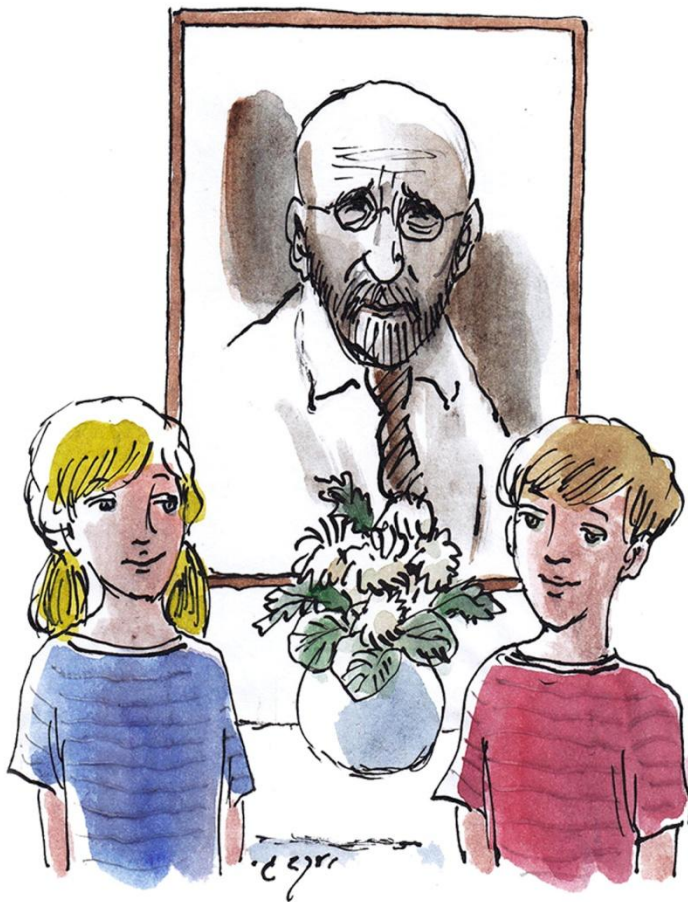
להוסיף לפי הסדר במחבת גדולה על להבה גבוהה:

שמן זית, שום, בצל, ולטגן לצבע יפה.

להוסיף אנשובי, כרובית, ברוקולי ויין.

להקפיץ (לערבב) עד שהירקות יעשו 70% רכים. ניתן להוריד את עוצמת הלהבה ולנסות במכסה לזירוז תהליך הריכוך. לתקן טעמים עם מלח ופלפל שחור, ולהניח בצד.

ביה"ס הניסויי אביחיל

ביקשתי מגילה זילברשטיין קסטיאל, מנהלת ביה"ס, שתספר איך היא מסכמת את 4 השנים למעבר העוגן לביה"ס. אני מביאה כאן את דבריה:

בנימה אישית - לבי"ס אביחיל הגעתי גם אני לפני כ 4 שנים. את צעדינו הראשונים עשינו יחד, תלמידי העוגן ואנכי. כיום, כשקשתי הקליטה הראשונים מאחורינו, אני גאה לציין כי תלמידי העוגן הם חלק בלתי נפרד מביה"ס, מובילים בכל פעילות, חברים בכל הוועדות ושותפים לעשייה החינוכית בביה"ס. קהילת ההורים מעורבת ושותפה בוועדות ההורים הכיתתיות ובוועד ההורים המרכזי, כמי שדוחפים ומקדמים את ביה"ס ופועלים רבות לטובתו.

תלמידינו מקיבוץ העוגן ממלאים את שורותינו מכיתה א' ועד כיתה ו', ואני שמחה לבשר, כי השנה יתקיים טקס הסיום של שכבת ו' באולם המופעים בקיבוץ העוגן.

יורשה לי לציין, כי אנו רואים בהחלטה להעביר את ילדי הקיבוץ לבי"ס "אביחיל", כסיפור הצלחה ומברכים עליו מאד.

גילה זילברשטיין קסטיאל- מנהלת ביה"ס

סקירה כללית, ומנהלת בנימה אישית במלאות 4 שנים למעבר ילדי העוגן ללמוד בביה"ס היסודי באביחיל

רית ברוך

בוקר בוקר, למעט חגים, חופשים ושבתות, מתייצבים האוסטרוס בוס הצהוב, ולאחריו המיניבוס, לאסוף את תלמידי היסודי, לבית הספר הניסויי אביחיל.

הכל החל לפני כ-4 שנים כאשר הוחלט שילדי העוגן עוברים ללמוד באביחיל.

כיום לומדים בבית הספר 360 תלמידים, כאשר מתוכם 60 תלמידי העוגן מכיתות א' עד ו'.

לפני כ-15 שנים בחר ביה"ס לאמץ את מורשתו של יאנוש קורצ'אק, אשר האמין כי "**בכל אחד ננוז אור אנושי הנחשף ומתגלה בתנאים חינוכיים נוחים**" (קורצ'אק).

ביה"ס מתבסס על משנתו של יאנוש קורצ'אק, ושם דגש על ערכי האחריות, שיתוף הילדים בתהליך החינוכי, בחירה אישית מושכלת והעצמת הילדים ע"מ שיוציאו את היכולות שלהם ברוח המוטו מהגמשה להגשמה.

"מהגמשה להגשמה" זו סיסמת ביה"ס.

אמירתו המשמעותית של קורצ'אק כי "**זכאי הילד ליחס של כובד ראש לענייניו לדין צודק בהם. עד עתה היה הכל תלוי ברצונו הטוב של המחנך... עלינו לשים קץ לעריצות**". - מהווה נר לפעילות החינוכית, ומתוך כך בנה הצוות המוביל של ביה"ס את הדרך בעשייה, שתהיה בהלימה לדרכו החינוכית של קורצ'אק.

אחת הדרכים לכך היא "שעת הילדים" - זוהי שעה המשולבת במערכת, בה ילדים מלמדים ילדים. שעה זו נועדה לאפשר לילדים ללמד את חבריהם תחום עניין שבחרו. הילדים מתנסים במיומנויות של הדרכה והצגת ידע במסגרת רב גילית.

כמו כן יש שיחה בית ספרית, שעת יעדים, ועדות בית ספריות ועוד.

כיום ביה"ס מהווה "מרכז הפצה", שמשמעותו המיידית היא הפצת הרעיון החינוכי של קורצ'אק לבתי ספר אחרים. ההפצה מבוססת על הרחבת המעגל החינוכי הפועל בהשראת מורשתו.

רשמים מירח דבש מאוחר בסקוטלנד

עייפים אך מרוצים סיימנו את הטרק ונסענו ברכב שכור אל האי Skye, הגדול מבין האיים ההיברידיים. האי ידוע בעיקר בשל הנוף ההררי הפראי ומבחר חיות הבר המצויות בו. עד 1995 ניתן היה להגיע לאי באמצעות מעבורת בלבד, אך כיום ישנו גשר המחבר בינו ובין סקוטלנד. האי מתויר אך אין בו כמעט כבישים, ובאלו שישנם יכול לסוע רק רכב אחד בכל פעם. אנחנו שהינו בעיר הגדולה ביותר באי - Portree ולקחנו שייט למושבת כלבי-ים מעירת דייגים פצפונת בשם Elgol.

גם את המשך הטיול עשינו ברכב, כאשר בר הסתגל מהר מאד לנהיגה בצד הלא נכון של הכביש. מזג האוויר השתנה וזכינו ל-3 ימים מושלגים. ביקרנו בשמורת הטבע הגדולה ביותר בכל סקוטלנד - Cairngorms, ובה אתר סקי גדול, אגמים ואתרי תיירות רבים. בשמורה נמצאות גם שתי עיירות ציוריות למדי - Pitlochry ו-Aviemore, המציעות שלל חנויות מטיילים, בתי קפה ומסעדות, מבשלות בירה ומדקקות וויסקי, תחום ההתמחות של הסקוטים. היו בטוחים שבכולן... היינו.

הטיול שלנו בסקוטלנד הסתיים בעיר הבירה אדינבורו. העיר נחלקת ל"עיר עתיקה" ול"עיר חדשה", (אך גם היא די ותיקה, מסביבות 1765), ובעלת היסטוריה מרתקת. בחלק העתיק של העיר ישנו ה-royal mile המפורסם, מספר רחובות החוברים זה לזה לכדי שדרה המקשרת בין טירת אדינבורו למנזר וארמון הולירוד. הרחובות הצפופים צבעוניים ומעוררי עניין, שטופי תיירים אך נעימים לשוטטות.

במהלך שבועיים זכינו לטעום מכל מה שיש לסקוטלנד להציע: מזג אויר הפכפך, טבע פראי ועירוני על כל גווניו, מאכלים מקומיים משונים (כמו Haggis) וויסקי משובח, גברים לבושים בחצאיות משובצות ונגינת חמת-חלילים מהד-רשת-אזנים, אך בעיקר מקבלת פנים חמימה במיוחד של הסקוטים, ששמחו לשמוע והתעניינו בישראל ובקיבוץ ממנו אנחנו מגיעים. **העונן על המפה!**

זהר גדיש עובד

סקוטלנד שלנו, בחודש אפריל האחרון, לא הייתה ירוקה כלל כפי שמצופה ממנה, כי אם בגווני צהוב (של העשבייה המכסה כל גבעה), אפור-כהה (של הסלעים וההרים הנישאים לגובה), לבן (של השלג שהפשיר לו לאיטו), וכחול (של האגמים והנהרות).

את הטיול שלנו התחלנו בעיר גלאזגו, ממנה יצאנו לטרק (מסלול טיול רגלי), ה-West highland way, ברמה המערבית של סקוטלנד. אורכו של המסלול כ-150 ק"מ, אותם פרסנו על פני 8 ימים. בכל יום, (מלבד ימים בהם רימינו וקיצינו רנו את הדרך באמצעות תחבורה ציבורית...) הלכנו כ-20 ק"מ. הדרך מתחילה בכל יום בעיירה/אסופת בתים ומסתיימת באחרת, עוברת בין גבעות והרים (Ben, בשפה המקומית), עמקים (Glen, בשפה המקומית), יערות, נחלים ומפלים, נהרות ואגמים (Loch, בשפה המקומית). בסקוטלנד יורד גשם במשך כל השנה, וכך זכינו בימים שמשיים ובימים אפורים וגשומים. בכל ערב, לאחר שהתמקמנו ב-Bed and Breakfast, שמנו פעמינו לפאב המקומי (למרות שאין כמו השמאבו!), שם אפשר למצוא את ה"חברים לדרך", מטיילים כמונו, מכל רחבי העולם. חלק לא מבוטל מהטרק עובר לצד Loch Lomond, הגדול שבאגמי סקוטלנד, ולאחר מכן מגיעים לשמורת הטבע Black mountain ומסיימים את היום השמיני בנוף עוצר נשימה, למרגלותיו של ההר הגבוה בכל בריטניה, הלא הוא Ben Nevis (1,344 מ').

קיבוץ העוגן

עמרי הראל

נכון להיום, אני מרגיש הכל חוץ מאותה בושה שאפפה אותי לפני 22 שנה בטרנזיט האפור. גיליתי שהבית שלי מלא באנשים טובים ואכפתיים, שתמיד מוכנים לעזור.

גיליתי מקום חי, עם לב שפועם בעוצמה מחודשת. מקום שבו יש כל כך הרבה אנשים שמשקיעים בו כל כך הרבה. אנשים שיוזמים ומרימים פעילויות תרבות, שמחלקים משלוחי מנות למבוגרים ומבשלים לילודות טריות. אנשים שמוכנים להירתם לפרויקטים משותפים, שאומרים לך שלום עם חיוך בבוקר וגם מציעים לך טרמפ אם צריך.

גיליתי מקום שיודע לשמר את דמותו וערכיו, אך גם לומד להתגמש ולהשתנות.

מקום שבו יש הרבה לאן ללכת. ובשונה מכל מקום אחר שאני מכיר, כאן, גם כשאני נכנס למזכירות, לדואר, לכלבו, לשמאב, לבית הקפה או לכל מקום אחר, אני מרגיש בבית.

Don't get me wrong, יש עוד המון מה לעשות ודי להסתכל באזור הרפת, חדר האוכל הישן, הצריפים השו"ממים אשר ליד הבריכה, בכבישים המתפוררים ובעלטה היורדת עלינו מדי ערב ומזכירה את חסרונה של תאורת רחוב ראווה בכדי להבין את זה, אבל אני מאד גאה בבית הזה. ומאד אוהב אותו.

*ג'לל - יונתן יעקב, של עפרה ואברי

*צ'יימברס - מתן גל, של חיה ואורי

*אלק - עידן פלג, של עדנה ועמוס

*בידוש - אסף בר, של ורדית ואילן

.....
כמו בכל מהדורה, אצא לפרגן למקום, אדם או מאורע כלשהו הקשורים לקיבוץ העוגן. בטרם אתחיל לפרגן, ברצוני להודות מקרב ליבי לעורכות העלון, **מרב ורית** שלא מוות רות לי ומציעות הצעות שקשה לסרב להן.

לפני 22 שנה בערך, יצא טרנזיט אפור מרמות חפר לכיוון מגרש הכדורגל שלנו, שהיה כידוע ממוקם בפינה הצפון מערבית של הקיבוץ.

הטרנזיט היה גדוש נערים פוחזים ממעברות, פרדסיה, כפר יונה, געש מכמורת והעוגן. שחקני נבחרת הכדורגל של השכבה, היו בדרכם לאימון לקראת אליפות בתי הספר הקרבה ובאה.

כאשר המאמן/נהג שלנו, מרסלו, נאבק בכביש הכורכר הפראי אשר הקיף את הקיבוץ, בדיוק באזור בו עומדת כיום השכונה החדשה, פנה אליי יותם, אשר התגורר בכפר יונה, והייתה זו הפעם הראשונה שבה דרכה רגלו על אדמת העוגן הקדושה: "מה עמרי, פה זה העוגן?"

עניתי ליותם בחיוב, והוא השיב: "אבל נראה פה כמו בעזה".

כל הטרנזיט צחק, (למעט ילדי העוגן כמובן - **ג'לל, צ'יימברס, אלק ובידוש***)

אני לא צחקתי. לראשונה בחיי, חשתי בושה במקום שבו אני נר.

לפני ארבע וחצי שנים, אחרי התלבטויות ועם הרבה חששות, החלטתי (יחד עם **סמדר**) לחזור הביתה. הגענו לפני שנתיים וחצי, עם מזוודה מלאה בתקוות וציפיות וגם בהרבה רגשות מעורבים.

סלסלת טיפים ליום הביכורים

מרב אילן

שמיר, בזיליקום וכיוצא באלה, הוא יעזור לשמור גם על טריותם של עלי חסה, כרוב ואפילו על טריות המלפפונים שלכם – בקיצור, מתאים לכל הירקות הירוקים!!!

ולסיום: כדי למנוע פדיחות מיותרות, רצוי לסמן את נייר הכסף במדבקה ולרשום מה יש בתוך נייר הכסף...

קילוף שום בשניות

אין דבר מעצבן יותר מקילוף שום... הקליפה הזקה מתעקשת להידבק, זה נכנס לכם מתחת לציפורניים, וכמה שהשן יותר קטנה – ככה הקליפה יותר עקשנית. אז אספתי עבורכם שתי שיטות לקילוף קליל של שום. אחת עם חום ואחת עם קור. אף אחת מהן לא פוגעת במרקם או בטעם של השום.

חום: חממו את שני השום למשך 10 שניות במיקרו. הקליפה תרד בקלות.

קור: הכניסו את השום למקפיא למשך הלילה (או פשוט - שמרו את השום שלכם במקפיא). הקליפה פשוט תרד מעצמה. כדי להקל על חיתוך השום הקפוא, שטפו אותו במים חמים למשך כמה דקות.

איך לרכך חמאה ולשמור על המרקם שלה:

האמת, מאז שגיליתי את השיטה הזו, אני עושה אותה בכל פעם שבא לי למרוח קצת חמאה על הלחם. זה לא ממיס אותה יותר מדי. לא הופך אותה לנוזלית ובלתי ניתנת למריחה כמו שקורה כשמחממים אותה במיקרו גל. פשוט רעיון גאוני! נשמע מסובך, אבל לוקח בדיוק 5 דקות!

והרי ההוראות:

לשים בצלוחית את כמות החמאה הקרה אותה אתם רוצים להמיס.

במקביל, להרתיח מים בקומקום ולשפוך אותם לצלוחית/קערה גדולה יותר מזו בה נמצאת החמאה.

לשפוך את המים מהצלוחית ומיד להפוך את הצלוחית/קערה הריקה על הצלוחית הקטנה עם החמאה ולהמתין עד חמש דקות.

בחלוף הדקות, מסירים את הצלוחית – והופ – החמאה רכה, כיפית וקלה לעיבוד.

ולנשים שבינינו:

• **מה שבטוח – טיפוח:** אם תמרחי מעט זולין על נקודות הדופק שלך (פרקי כפות הידיים, הצוואר מתחת לאוזניים וכו..) ורק אז תתבשמי – הניחוח יישאר איתך

לאורך כל היום.

• **הכי לפניכם:** אם את מדלגת בעקביות על הסרת האיפור לפני השינה, הניחי ליד המיטה חבילת מגבונים להסרת איפור. יותר טוב מכלום.

ולסיום טיפ מנצח לחיים:

כשאתם מתעוררים בבוקר יש לכם שתי ברירות: להמשיך לישון ולחלום חלומות, או להתעורר ולהג' שים אותם.

כפי שכבר שמתם לב, אני חובבת טיפים לא קטנה... זה כיף לגלות כל פעם מחדש, איך החיים יכולים להיות כל כך קלים, אם רק פוקחים את העיניים, משאירים את האוזניים כרויות, ואז נגלים לפניך שלל הצעות חכמות, פשוטות, המצויות ממש מתחת לאפך ומשדרגות את החיים לאין ערוך.

אז לכבוד חג הביכורים, אספתי ממש בשבילכם וגם כמובן בשבילכן, מבחר טיפים חכמים ופשוטים, בחלקם אני משתמשת לא מעט, ואת חלקם עוד לא ניסיתי, אבל בהחלט אעשה זאת... ומקווה שתנסו, תתנסו ובעיקר תהנו.

ובהזדמנות זו, המון תודה על כל הפרגונים והתודות ששלחתם לי על הטיפ של מסכת הפנים מכורכום, והמחמאות הרבות והמילים הטובות שעדיין מהדהדות בכל מקום, על הטיפ המנצח של גיסתי דגנית שתחיה, עם סבון הכלים fairy, שהוא גם מסיר כתמים.

התענוג כולו שלי...

ולטיפים בהרחבה:

הארכת חיי בננות

עטפו את קצה הבננות בניילון נצמד כדי להאריך את חייהן. אפשר כל אחת בנפרד, ואפשר גם אפשר, את כל האשכול ביחד.

שלא ישחיר האבוקדו

נשאתם עם חצי אבוקדו בידי?? בזקו עליו כמה טיפות לימון, הכניסו לקופסה

סגורה היטב, והפלא ופלא- האבוקדו נשמר ירוק ורענן במקרר גם ביום שלמחרת! – האמינו לי, אני עושה זאת כבר שנים רבות...

טריק גאוני לשמירת טריותם של נענע, כוסברה, פטרוזיליה, ושאר ירקות לאורך זמן

תכלס, מתי פעם אחרונה סיימתם, אם בכלל, צרור פטרוזיליה, או כוסברה, או נענע לצורך העניין. אנחנו קונים אותם בצרור מכובד ועמוס לעיפה בעלים ירוקים ורעננים, משתמדים שים בכיף יום-יומיים, וביום השלישי כבר מתחילים לברור החוצה עלים שחורים....

הטיפ הבא, שזכה לאלפי לייקים ולמאות תגובות ושיתופים בפייסבוק, מבטיח חיים טריים וירוקים לעלים שלכם **למשך שבועיים לפחות.**

אז מה הטיפ? נייר כסף! עוטפים את הירק בנייר כסף כך שלא יישאר אף עלעל חשוף, ופותחים רק כשרוצים להשתמש.

הנה ההוראות המדויקות:

לא לשטוף לפני! עוטפים בנייר כסף ללא שטיפה, ושוטפים בכל פעם כמה שצריך.

לעטוף כמה שיותר מהר - ברגע שהגעתם הביתה עם הקניות, דבר ראשון עוטפים את העלים.

מעבר לכך שהטיפ תופס לפטרוזיליה, כוסברה, נענע,

מפי הטף

שמעה, ליקטה והביאה לדפוס: איילת ענבר

לוטם ענבר (4), רואה ושומע את להקת "הפרויקט של רבינו" "סיון, את יודעת שהוא תימני".
סיון ענבר (14) אחותו: ומה אתה?
לוטם: יהודי...

נעה גורמן (2.5), מברכת: "ברוך הבא אדוני, אלוהינו אלך העולם..."

נעה גורמן מפליאה לשיר: "דובי שבת היש, חג לאיענות..."

גיא ברקאיר (5): "אבא, אמא, בואו נצעה חיבוק משפחתי קודם".
מעין: "מה זה קודם?"
גיא: "חיבוק משפחה שהינן קודם..."
(לפני שכן, אחיו, נולד...)

כמה ימים לאחר יום העצמאות, נחה יונה על אדן חלוננו. העפתי אותה בקריאה "לכי". לוטם הסתכל עלי. הסברתי לו לפגמים יונים מעבירות מחלות.
לוטם: "אמא, היא היתה עם עליה של זית".
אני: "לא..."
לוטם: "אז זה יום עצמאות" "עצמאות..."

נעם בן שלום (4.5), "אבא, כל אחד רוצה לבוא לישראל כדי לראות את נתניה..."
נעם בן שלום:
"אבא, אתה יודע שצדיין יש רחמים. הם פשוט ברחו אז לא רואים אותם..."

ayin10000@gmail.com | איילת ענבר

מימונהעוגן

גרעין הקיבוצניקים המרוקאים הגה את הרעיון להזמין את כל הקיבוץ לשמאב לחוות חגיגה אמיתית מהי. כמובן שעם המרץ והאדרנלין הזורם בדמם, הצליחו לסחוף אחריהם עוד מתנדבים רבים, ויחד הרימו ערב מלא שמחה, אווירה טובה ודברי מתיקה, בשילוב רקדנית בטן שלימדה את רזי המקצוע וסחפה את כולם לריקודים סוערים ושמחה שלא נגמרה.
הגשת האוכל המגוון והעשיר לוותה בלבוש המסורתי של הגלביות הצבעוניות והססגוניות. היה מענג ומשובב נפש לראות את האשכנזיות מקפיצות ומגלגלות מופלטות, ועוד רגע היו מתחילות לדבר מרוקאית... התמונות מדברות בעד עצמן - מה שנותר לנו זה רק לפרגן לפרגן ולהבטיח את מקומנו בשנה הבאה.

הברזייה

לסבים **עוזי ומירה גרטלר** ברכות חמות
ושאפו גדול על ההישג המכובד
של נכדתם הבכורה **ליאור** (הבת של **מורן**),
שסיימה י"ב שנים,
וזכתה יחד עם עוד 4 תלמידים
מבין 250 בתואר המכובד:
הצטיינות יתרה בלימודים!

ברכות חמות ל**שמואל ליכטבראון** אשר
חגג ברוב פאר, יחד עם קהילה מחבקת
הבלתי נלאית, יום הולדת **94!**
מזל טוב לך שמואל- מאחלים לך עוד
הרבה ימים יפים ומאושרים
כל חברי הקיבוץ

ברכות חמות ושאפו גדול ל**אירם גל**,
אשר סיים לאחרונה **בהצטיינות**, את התואר
השני בניהול נדל"ן, בביה"ס ע"ש רוני
צארום, שבמכללת נתניה. זהו מחזור ראשון
ותואר יחיד מסוגו בארץ.
יחד עם אירם התקבלו ללימודים לאחר מיון
מוקפד, עורכי דין מובילים בתחום, אנשי
מיסים, ראשי וסגני ראשי ערים, מנכ"לי
חברות נדל"ן בארץ ובחו"ל ועוד...
ברכות לאירם. עלה והצלח!

ל**מרטין ויוסי פוטוק** ההורים הנרגשים,
לאחים **גל וברק**,
ברכות חמות ומזל טוב גדול
לרגל נישואי **אפרת ויותם**

מרטין ויוסי פוטוק, מבקשים להודות
מכל הלב, לכל מי שארגן, תמך והיה
מעורב בארגון החתונה של
בנם ויותם ובת זוגתו אפרת.
תודה גדולה ומיוחדת שלוחה
לקורין שמרר ושולי מייזנר.

ל**מיכל ואילן פלג**,
לאחיות **טליה ושני**
מזל טוב וברכות חמות
לרגל נישואי **גלעד וליאת**

תודה!

לאחר 17 שנים (!)
סיים **עמוס פלג** את תפקידו
כסדרן תורנויות השמירה של החברים
בשער המפעל.
המון תודה לעמוס מכל חברי הקיבוץ.

10	9		8		7	6		5	4	3	2	1
	13					12						11
		17	16			15						14
			20			19			18			
		26		25	24		23				22	21
34			33	32		31	30		29	28		27
	37						36				35	
		40							39			38
	46		45		44		43				42	41
				50	49		48					47
54				53		52			51			
	59				58		57		56			55
		62					61					60

מאונן: 1. מגילה שקוראים בחג השבועות (3,5), 2. הגיבורה המרכזית במגילה, 11. עיר, ריקה לגמרי, 12. חברות, 13. סימן מוזיקלי, 14. קיבוץ בצפון, 15. שופט, 16. פסיכואנליטיקן שוויצרי, מתלמידי פרויד, 18. מסולם הצלילים, 19. החיים שלי, 20. רושם, 21. תאריך חשוב בחודש אדר, הקרב על תל חי, 23. יום טוב, 24. טורף לילי, 26. שניים, 27. נותן, מקדיש לחברה, 30. תבלין, 32. שם של חברה שמייצרת מכשירים חשמליים, 35. החג הבא עלינו לטובה (7,2), 37. גבעה גבוהה, 39. שם של צמח עם ריח נעים, 41. מעלה ממעמקים, 43. עובד בבית המקדש, 45. עוקב אחרי מישהו, 47. בהמה ביתית, מגדלים בישור בים חקלאיים למטרת מזון ביתי, 48. מילת זירוז, 49. משבעת המינים, 51. עובד בכרם, 53. תלם, 55. נטה לכיוון מסוים, 57. עוד משבעת המינים, 59. רסיס לילה, 60. נעים לו, טוב לו, 61. אספקלריה, 62. השמיע קול עמום.

מאונך: 1. פנינה, 2. משבעת המינים, (אחת הקבוצות הראשונות בקיבוץ), 3. שם של בן, 4. כמה קבוצות ביחד, בעיקר בספורט, 5. עוד משבעת המינים, 6. מלחין איטלקי, 7. צום, 8. פיוז, 9. שם

חשוב נוסף לחג השבועות (4,3), 10. איכר, עובד אדמה, 17. שם פרטי של במאי קולנוע אמריקאי יהודי, 19. שם נוסף לחג הבא לטובה (8,2), 22. ציפור לילית, 25. מידע, פרט שמתבססים עליו לבדיקה, 28. חופשה בצבא, 29. משתיק, 31. ירח, 33. יהדות היא ..., 34. נקנה, 36. כינוי, 38. ריח שהתפזר באוויר, 40. זוהר, 42. עיר באיטליה, 44. אדם, 45. שם מרכזי במגילה הקשורה לחג השבועות, 46. תשוקה עזה, התלהבות, התרגשות, 48. נעים, משרה אווירה נעימה, 50. אומה, 52. גשם, 54. ניר, 55. צד, 56. כן, 58. אחת האותיות העבריות.

פתרון "מי אני ומה שמי"

" יום החברה "

מדי כמה שנים היה נהוג "להוציא" את החברות ליום כיף ומנוחה מהעבודה בשירותים השונים במשק. כאשר כל החברות המבוגרות והצעירות כאחת, יצאו ליום הכיף, גויסו הגברים להחליפן בבתי הילדים, במטבח, בחדר האוכל ועוד. בתמונה רואים את גדעון שמרר וצבי גורן "מטפלים מחליפים" בפעוטון של ילדיהם. בינתיים בילו החברות בנעימים כפי שרואים בתמונה שכאן. נסו לזהות את החברות....

(צילומים: אלון רוטשילד)

מש בקרו פתיחת הזריכה האתחזשת!

